

Arrest

nr. 258 485 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om internationale bescherming.

1.2. Op 13 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 26 april 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het

risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende heeft de nationaliteit van Irak, doch zij verliet haar land van herkomst (definitief) in februari 2013 (toen zij de grens overstak naar Turkije). Zij keerde sindsdien niet meer terug naar Irak.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België (evenals Turkije en de Verenigde Staten), naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Irak). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Irak ("nationaliteit: Irak") en dit binnen een termijn van 30 dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

3. De verzoekende partij dient echter vast te stellen dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Verzoekster diende op 30 oktober 2018 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming in België.

Verzoekster verbleef ondertussen bij haar gezinsleden, nadat zij in België is toegekomen op 24 augustus 2018 (en België sindsdien niet meer verliet). Zij verblijft bij haar ouders (A. Z. D. S. S. (...) en D. S. B. S. (...), gekend onder OV (...)), haar broer (A. Z. A. D. S. (...), gekend onder OV (...)) en haar zus (A. Z. S. D. S. (...), gekend onder OV (...)). Het volledige gezin is samen woonachtig te 2600 Berchem, (...).

Verzoekster gaf reeds aan in de "verklaring betreffende procedure" van 20 mei 2019 dat haar gezinsleden instaan voor haar levensonderhoud (zie vraag 28). Dit blijkt ook uit de samenwoning (te 2600 Berchem, (...)) en de afhankelijkheid van verzoekster. Zij heeft geen legaal verblijf (haar verzoek tot internationale bescherming werd immers reeds afgewezen op 13 maart 2020) en geen mogelijkheid tot het verwerven van een inkomen. Zij is hierdoor, ondanks dat zij meerderjarig is, volledig afhankelijk van haar familie.

De familie van verzoekster werden overigens allen erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Irak (en verzoekster dus onmogelijk kunnen vergezellen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst).

De band tussen verzoekster en haar familieleden werd ook benadrukt in de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 maart 2020, hetgeen verweerder bekend is (of diende te zijn). Verzoekster gaf ook op het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen aan dat zij bij haar familie woont en zij voor verzoekster instaan. De verklaringen van verzoekster zijn dus steeds gelijklopend geweest, hetgeen andermaal een belangrijke indicatie vormt van de afhankelijkheid tussen verzoekster en haar familie.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, heeft echter als gevolg dat verzoekster verplicht wordt om België te verlaten, hetgeen ontegensprekelijk een zwaarwichtige impact heeft op de sterke familiale band tussen verzoekster met haar ouders, broer en zus. Zoals aangegeven, werden de ouders, broer en zus allen erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Irak (en verzoekster dus onmogelijk kunnen vergezellen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst).

Bovendien verliet verzoekster Irak reeds in februari 2013. Zij keerde sindsdien niet meer terug. Temeer omdat haar ouders, broer en zus niet meer in Irak verblijven, blijkt dat zij geen band meer heeft met haar land van herkomst. Zij verbleef in de Verenigde Staten bij haar partner, maar verliet dit land na hun relatiebreek op terug te keren naar haar ouders, broer en zus. Deze informatie is tevens gevoegd in het administratief dossier.

Verweerder is dan ook gehouden om met deze private belangen van de verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel.

Hierover wordt echter geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, ondanks de verplichtingen onder artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting. De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. In het enkele geval geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de private belangen van verzoekster (zoals hierboven weergegeven) voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsbeslissing), dewelke als gevolg heeft dat verzoekster zou worden verplicht om te worden gescheiden van haar familie en terug te keren naar een land dat zij verliet in februari 2013 en waarmee zij actueel geen enkele band meer heeft.

5. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand en, hieraan gekoppeld, de leeftijd van de verzoekende partij waaruit een hoog risicoprofiel blijkt voor besmetting door de heersende crisis ingevolge Covid-19) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis (ondanks de leeftijd en derhalve het risicoprofiel van de verzoekende partij) werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij langer dan toegelaten op het Belgisch grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de commissaris-generaal op 16 (lees: 13) maart 2020 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam alsook dat de verzoekende partij "(...) *in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum*". De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over haar persoonlijke situatie, dat zij op 30 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat zij ondertussen bij haar gezinsleden verbleef nadat zij in België is toegekomen op 24 augustus 2018, dat zij bij haar ouders, haar broer en haar zus verblijft te Berchem, dat zij reeds aangaf in de "verklaring betreffende procedure" van 20 mei 2019 dat haar gezinsleden instaan voor haar levensonderhoud, dat dit ook blijkt uit de samenwoning en haar afhankelijkheid, dat zij geen legaal verblijf heeft en geen mogelijkheid tot het verwerven van een inkomen, dat zij hierdoor, ondanks de meerderjarigheid, volledig afhankelijk is van haar familie, dat haar familie overigens werd erkend als vluchteling, waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Irak en haar dus onmogelijk aldaar kunnen vergezellen, dat de band tussen haar en haar familieleden benadrukt wordt door de commissaris-generaal, hetgeen de verwerende partij bekend is of diende te zijn, dat zij bij de commissaris-generaal ook aangaf dat zij bij haar familie woont en zij voor haar instaan, dat haar verklaringen dus steeds gelijklopend zijn geweest, hetgeen andermaal een belangrijke indicatie vormt van de afhankelijkheid tussen haar en haar familie, dat de verwijderingsmaatregel, waarbij zij verplicht wordt België te verlaten, een ontegensprekelijk zwaarwichtige impact heeft op de sterke familiale band tussen haar en haar ouders, broer en zus, dat zij bovendien Irak verliet in februari 2013 en er sindsdien niet meer terugkeerde, dat temeer omdat haar ouders, broer en zus niet meer in Irak verblijven, zij geen band meer heeft met haar land van herkomst, dat zij in de Verenigde Staten bij haar partner verbleef maar dit land verliet na een relatiebreuk om terug te keren naar haar ouders, broer en zus, dat deze informatie is gevoegd aan het dossier, dat de verwerende partij gehouden is om met deze private belangen rekening te houden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dat hierover echter geen enkel motief wordt opgenomen in de bestreden beslissing, ondanks de verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden de vaststelling is dat het verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen en dat zij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan, dat de gegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing die een terugkeerverplichting oplegt, dat geen enkel motief hierover te vinden is in de bestreden beslissing en een afdoende motivering niet voorhanden is, dat evenmin werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Voorts wijst de verzoekende partij op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge COVID-19 en stelt dat het "*het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemene belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden.*", dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet steeds een individueel onderzoek noodzaakt waarbij de situatie van de betrokken vreemdelingen, waaronder haar gezondheidstoestand en, hieraan gekoppeld, haar leeftijd waaruit een hoog risicoprofiel blijkt voor besmetting door de heersende crisis ingevolge COVID-19, wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij rekening houdt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt, dat de bestreden beslissing hierom in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis, ondanks haar leeftijd en derhalve het risicoprofiel, werd rekening gehouden, dat minstens de motiveringsplicht is geschonden, dat met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor haar om het grondgebied te verlaten op geen enkele manier rekening werd gehouden, dat hiertoe geen enkel motief werd opgenomen in de bestreden beslissing, dat het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden de vaststelling is dat het verzoek tot

internationale bescherming werd afgewezen en dat zij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over haar persoonlijke situatie, dat zij op 30 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het voormelde verzoek en hieromtrent gemotiveerd dat op 16 (lees: 13) maart 2020 de commissaris-generaal inzake dit verzoek een negatieve beslissing nam, zoals de verzoekende partij verder in haar uiteenzetting ook uitdrukkelijk erkent.

Voorts wijst de verzoekende partij op elementen betreffende het door haar voorgehouden gezinsleven met haar ouders, broer en zus met wie zij verklaart samen te wonen en van wie zij verklaart afhankelijk te zijn. Daarnaast wijst zij ook op elementen betreffende de coronacrisis. De verzoekende partij lijkt voor te houden dat in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hiermee rekening diende te worden gehouden en hieromtrent diende te worden gemotiveerd.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar gezinsleven met haar ouders, broer en zus op het Belgische grondgebied, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met voormelde gezinsleven. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar ouders, broer en zus niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welk gezinsleven zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar zij eveneens meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat geen motief betreffende de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten werd opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.7.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

3.6. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar gezinsleden verbleef nadat zij in België is toegekomen op 24 augustus 2018, dat zij bij haar ouders, haar broer en haar zus verblijft te Berchem, dat zij reeds aangaf in de “verklaring betreffende procedure” van 20 mei 2019 dat haar gezinsleden instaan voor haar levensonderhoud, dat dit ook blijkt uit de samenwoning en haar afhankelijkheid, dat zij geen legaal verblijf heeft en geen mogelijkheid tot het verwerven van een inkomen, dat zij hierdoor, ondanks de meerderjarigheid, volledig afhankelijk is van haar familie, dat haar familie overigens werd erkend als vluchteling, waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Irak en haar dus onmogelijk aldaar kunnen vergezellen, dat de band tussen haar en haar familieleden benadrukt wordt door de commissaris-generaal, hetgeen de verwerende partij bekend is of diende te zijn, dat zij bij de commissaris-generaal ook aangaf dat zij bij haar familie woont en zij voor haar instaan, dat haar verklaringen dus steeds gelijklopend zijn geweest, hetgeen andermaal een belangrijke indicatie vormt van de afhankelijkheid tussen haar en haar familie, dat de verwijderingsmaatregel, waarbij zij verplicht wordt België te verlaten, een ontegensprekelijk zwaarwichtige impact heeft op de sterke familiale band tussen haar en haar ouders, broer en zus, dat zij in de Verenigde Staten bij haar partner verbleef maar dit land verliet na een relatiebreuk om terug te keren naar haar ouders, broer en zus, dat deze informatie is gevoegd aan het dossier, dat de verwerende partij gehouden is om met deze private belangen rekening te houden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dat hierover echter geen enkel motief wordt opgenomen in de bestreden beslissing, ondanks de verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen broers en zussen en tussen andere verwanten. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen, tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere verwanten, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

De verzoekende partij brengt geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar ouders, broers en zus. Uit een loutere samenwoning sinds haar aankomst in België in 2018 kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij afhankelijk zou zijn van haar voormelde familieleden of omgekeerd. Ook uit de loutere gelijklopende verklaringen in eerdere procedures dat haar gezinsleden instaan voor haar levensonderhoud, waarbij dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen noch tijdens deze procedures, noch ter gelegenheid van het verzoekschrift gestaafd worden kan geenszins het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven worden vastgesteld. Hetzelfde kan gesteld worden voor de stelling dat zij bij gebrek aan legaal verblijf geen mogelijkheid had tot het verwerven van een inkomen. Dit feit op zich, zonder

bijkomende stavingstukken, kan geenszins *ipso facto* leiden tot de vaststelling dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de band tussen haar en haar familieleden benadrukt wordt door de commissaris-generaal, kan zij geenszins gevolgd worden. Integendeel blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 13 maart 2020 dat hij het bestaan van verwantschapsbanden tussen de verzoekende partij en haar vermeende ouders, broer en zus betwijfelt en dit als volgt:

“Een dergelijk gebrek aan interesse in de vluchtmotieven van uw naaste verwanten is uiterst opvallend en doet bovendien twijfels rijzen over de door u voorgehouden familieband met voornoemde personen. Het lijkt weinig aannemelijk dat u als dochter helemaal niet zou weten wat uw ouders, broer en zus overkwam in Irak en wat de concrete aanleiding vormde voor hun vertrek uit Irak. Bovendien bleek u ook nog andere essentiële informatie over uw familie en verblijf in Bagdad, zoals welk werk uw vader had gedaan en wat de religieuze samenstelling was van de wijk al-Amin waar u met uw ouders zou gewoond hebben (...)”

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar ouders, broer en zus op het Belgische grondgebied.

Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezins- of privéleven, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat haar familie overigens werd erkend als vluchteling, waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Irak en haar dus onmogelijk aldaar kunnen vergezellen, dat zij sinds februari 2013 niet meer naar Irak terugkeerde, temeer omdat haar ouders, broer en zus niet meer in Irak verblijven, zij geen band meer heeft met haar land van herkomst en dat de verwijderingsmaatregel, waarbij zij verplicht wordt België te verlaten, een ontegensprekelijk zwaarwichtige impact heeft op de sterke familiale band tussen haar en haar ouders, broer en zus, dat zij in de Verenigde Staten bij haar partner verbleef maar dit land verliet na een relatiebreuk om terug te keren naar haar ouders, broer en zus, is in die zin dan ook niet dienstig.

Door louter te stellen dat er sprake is van een sterke familiale band en van een afhankelijkheidsrelatie, zonder dit te staven met overtuigingsstukken, toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig gezins- of privéleven aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij had moeten motiveren.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre er een afhankelijkheidsband zou blijken, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in haar relatie met haar ouders, broer en zus sprake is van het uitzonderlijke geval waarin een dermate afhankelijkheidsverhouding bestaat dat zij en haar familieleden op geen enkele wijze kunnen worden gescheiden.

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden

of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij meerderjarig is en dat zij met haar voormalige partner in de Verenigde Staten woonde tot zij in 2018 naar België kwam. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 30 oktober 2018 blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in februari 2013 Irak verliet samen met haar echtgenoot en dat zij in januari 2015 met haar echtgenoot naar de Verenigde Staten reisde, waarna zij op 23 augustus 2018 de Verenigde Staten verliet en naar België reisde. De verzoekende partij heeft aldus minstens vijf jaar gescheiden geleefd van haar familie. De verzoekende partij wijst op een samenwoning met haar familieleden en verklaart dat haar familieleden instaan voor haar levensonderhoud, maar brengt verder geen enkel element aan waaruit zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar familieleden werd aangetoond. De verzoekende partij maakt, mede gelet op het feit dat zij reeds vijf jaar gescheiden van haar familie geleefd heeft, niet aannemelijk dat zij niet onafhankelijk van deze familieleden een leven zou kunnen leiden, of zij niet zonder de verzoekende partij.

3.7. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij verwijst inzake de verplichting om op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling naar de heersende crisis ingevolge COVID-19. Zij is van oordeel dat *"het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden."* Zij meent dat haar gezondheidstoestand en hieraan gekoppeld, haar leeftijd waaruit een hoog risicoprofiel blijkt voor besmetting door de heersende crisis ingevolge COVID-19, dient te worden beoordeeld, dat rekening moet worden gehouden met en gemotiveerd over de gevolgen van de heersende coronacrisis, haar leeftijd en derhalve het risicoprofiel.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar de heersende crisis ingevolge COVID-19, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Waar zij meent dat zij een hoog risicoprofiel voor besmetting heeft gelet op haar leeftijd, merkt de Raad op dat de verzoekende partij heden 32 jaar oud is en zich beperkt tot de loutere bewering dat zij omwille van deze leeftijd een hoog risicoprofiel zou hebben op besmetting.

De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt met bepaalde relevante elementen betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden of waaromtrent ten onrechte niet is gemotiveerd.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en niet van

een geldig visum. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij het Belgische grondgebied en grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen zou verlaten. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de huidige gezondheidscrisis en de federale maatregelen alsook de menselijke waardigheid en het algemeen belang en stelt dat elke verplaatsing dient vermeden te worden, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en visum. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, welke federale maatregelen haar terugkeer onmogelijk zouden maken. Het loutere feit dat verplaatsingen dienen vermeden te worden leidt geenszins *ipso facto* tot de vaststelling dat een terugkeer onmogelijk zou zijn. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar terugkeer naar het land van herkomst niet volgens de geldende hygiënemaatregelen kan verlopen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verenigbaar is met de federale maatregelen, de menselijke waardigheid en het algemeen belang.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten en dat geen enkel motief hiertoe werd opgenomen in de bestreden beslissing, toont zij geenszins aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn geweest om hierover in de bestreden beslissing te motiveren. De verzoekende partij maakt bovendien met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk dat er redenen waren die verband houden met de huidige algemene gezondheidscrisis die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de verwijzing naar de heersende coronacrisis en stelt dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijk waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.”*, dat elke verplaatsing dient vermeden te worden en dat haar situatie waaronder haar gezondheidstoestand en hieraan gekoppeld, haar leeftijd waaruit een hoog risicoprofiel blijkt voor besmetting door de heersende crisis ingevolge COVID-19, dient te worden beoordeeld, dat rekening moet worden gehouden met en gemotiveerd over de gevolgen van de heersende coronacrisis, haar leeftijd en derhalve het risicoprofiel.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in het land van herkomst. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd algemeen betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt

teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Waar zij meent dat zij een hoog risicoprofiel voor besmetting heeft gelet op haar leeftijd, merkt de Raad op dat de verzoekende partij heden 32 jaar oud is en zich beperkt tot de loutere bewering dat zij omwille van deze leeftijd een hoog risicoprofiel zou hebben op besmetting.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een motivering.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er voor haar een onmogelijkheid bestond om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis ondanks haar leeftijd en haar risicoprofiel, verduidelijkt zij niet met welke gevolgen de verwerende partij gehouden was rekening te houden of te motiveren. Waar zij wijst op de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus, laat zij na te duiden op welke maatregelen zij doelt, nog minder op welke wijze de door haar beoogde maatregelen het nemen van de bestreden beslissing of de tenuitvoerlegging ervan verhinderen. De verzoekende partij betoogt dat elke verplaatsing dient te worden vermeden, doch toont niet aan wat de wettelijke grondslag zou zijn voor deze maatregel, nog minder dat een dergelijke maatregel het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan. Immers maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van de heersende coronacrisis het grondgebied niet kan of mag verlaten.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.8. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.9. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER